

PERS BERICHT

Thomas Huyghe | My Private Property

14 Januari – 20 Februari, 2010

Vernissage | Donderdag 14 Januari, 2010 | 18-22h

Thomas Huyghe (1971, Brugge, België) exposeert zijn meest recente werk in de solo tentoonstelling getiteld 'My Private Property' in Locuslux Gallery.

Image | Maggie (censored), 2009
Oil on wood, marble laminate frame, iron
205 x 145 x 13,7 cm

My Private Property

In feite vertrekt het hele oeuvre van Thomas Huyghe vanuit een weigering. Al in zijn eerste werken, aan het begin van de jaren 2000, tastte hij de mediale grenzen van de schilderkunst af door te werken op alternatieve dragers en gebruik te maken van een fragmentaire figuratieve iconografie. De eerste weigering in zijn werk, die nog steeds aanwezig is, is de weigering zich te conformeren aan een klassiek schilderkunstig verwachtingspatroon.

De naam is de boodschap in de titel van de tentoonstelling.

Het gaat over het private en over het eigendom.

Wat is van onszelf? Wat delen we? En waar hebben we zeggenschap over?

Thomas Huyghe begrijpt dat het er op aan komt particulier te zijn. Particulier in het verzet tegen de grote waanzin die ons omringt en particulier in het verzet dat we worden gedomineerd door machthebbers met al hun mogelijkheden. Hij onderzoekt de macht, met haar spel en spelregels, hij onderzoekt de manipuleerbaarheid der dingen op een wijze die imponeert. Huyghe eigent zich veel middelen toe om dit te duiden. Schilderijen, al dan niet op groteske wijze ingekaderd, 3D-modellen van cameradollys of fitnesswerktuigen, asociale sculpturen, installaties, lichtbakken waar de reclame-boodschap uit is verdwenen.

Zijn meeste recente werk is een 3D-print van een cameradolly. Het werk, getiteld Dolly (asocial sculpture #3), is een commentaar op de getransformeerde beelden die ons dagelijks worden voorgeschoteld. Alles wat ons via de media toekomt is door anderen met een doel gemaakt. Huyghe stelt in dit werk zoals hij in al zijn werken doet, de maakbaarheid van de macht aan de kaak. Want laten we wel wezen, regie over het spel en de spelregels is macht die er toe doet.

Dit laatste accentueert hij door het 3D-object op een soort spelbord te plaatsen met 49 vakken. (Een schaakbord heeft er 64 en een dambord 100). De ondergrond zijn dan ook merkwaardig genoeg geen zwart-wit vlakken, maar vlakken van nepmarmer, zo ook het kader rondom het bord. Het in eerste gezicht lieve, esthetische object krijgt lading door de manier van presentatie. Op een hoge sokkel, afgeschermd door een glazen vitrine is het een icoon van de in beeld gebrachte, lees manipuleerbare, werkelijkheid geworden.

De titel van de tentoonstelling is ontleend van een nieuwe installatie die Thomas Huyghe toont.

Het betreft een schildering van een gearriveerd echtpaar die hun bezittingen in de vorm van diamanten overzien. De schildering is op een houten display en de diamanten zijn grotesk uitgewerkt met nepmateriaal. Niets is echt. Toch ontstaat er een realistisch beeld.

Een huiveringwekkend beeld.

Ook huiveringwekkend zijn de schilderijen van enkele van de grootste machthebbers van deze wereld. Overweldigend in uitvoering en techniek. Hij schildert als geen ander de relevantie van de macht, namelijk haar affichering. In eerste instantie lijkt dat hij de machthebbers portretteert, maar niets is minder waar.

Hij maakt geen portretten van machthebbers.

Hij schildert de affichering van de machthebbers.

En daar ligt de kracht. De schilderkunst is bij Huyghe veranderd van een weldoener tot een luis in de pels, of nog erger tot een onheilsprofeet.

Velen waren niet bang van Madeleine Albright. Ze was de eerste vrouw met zo'n machtige positie in de politiek van de Verenigde Staten. Huyghe's schilderij van haar zal dat veranderen.

De geafficheerde macht, meedogenloos in beeld gebracht en idem dito geschilderd, toont scherp de kracht van het gemanipuleerde beeld.

De schilderijen van Pinochet en Thatcher, hun devote uitstraling wekken deernis. Maar de schilderijen vertellen iets anders.

Velen zullen er bang van raken.

'My Private Property' is de eerste tentoonstelling van Thomas Huyghe bij Locuslux Gallery Brussels.

In 2009, nam Thomas Huyghe deel aan ondermeer 'OBJECTSCHILDERIJEN (THE PLAYER 2.0)', Roger Raveelmuseum, Machelen (B), en 'FADING', Museum Elsene (B), curator S. Vanderstichelen.

De volgende collecties (selectie) bezitten werk van Thomas Huyghe: Nationale Bank van België, Brussel (B), Vlaams Parlement, Brussel (B), Stedelijk Museum, Kortrijk (B), Provincie West- & Oost-Vlaanderen (B), Collectie stad Vlissingen (NL) en diverse prive verzamelingen.

Image | DOLLY (ASOCIAL SCULPTURE #3), 2009
3D-print, marble laminate, wood, glass
176 x 65,5 x 65,5 cm, photo Tom De Visscher

Lokatie

Locuslux Gallery
Oude Graanmarkt 57
B-1000 Brussels
www.locuslux.com

Pers informatie

Marc Strijbos and/or Loek Grootjans
T +32 (0) 2 512 13 11
M +32 (0) 476 480 213
E marc.strijbos@locuslux.com or loek.grootjans@locuslux.com

Voor hoge resolutie beelden, en aanvullende informatie, gelieve Locuslux Gallery te contacteren. Het persbericht is tevens beschikbaar in de engelse – en franse taal.

De pers is van harte uitgenodigd voor de vernissage op Donderdag 14 Januari 2010, 18-22h of op afspraak (Marc Strijbos + 32 (0) 476 480 213). Thomas Huyghe zal aanwezig zijn op de vernissage en is beschikbaar voor interviews en atelier bezoeken. Gelieve met de galerie contact op te nemen.

Openingsuren: Woensdag – Vrijdag 14-19h, Zaterdag 12-18h en op afspraak.

Text by Rolf Quaghebeur, Sept 2009

The art of refusal

Thomas Huyghe's whole practice actually stems from an act of refusal. Already in his first works, in the early 2000s, he was probing the media-based boundaries of painting by working on unusual grounds and in making use of fragmentary figurative iconography. The first refusal in his work, which is still present in the work today, is the refusal to conform to any classical painterly pattern of expectation.

Realising that virtuosic painting is possible, but not much of a challenge, he began to pervert his own virtuosity. Not in the manner of the Neue Wilden for example, who, in the 1980s, suddenly began to paint in a raw and naive way. Huyghe's attitude is subtler and could well be more intelligent. He uses the advantages and means offered by the medium, and does not so much wish to go counter to it, but rather to subvert it to his own ends. This is manifested most clearly in a series of works, among them the *Sun Chariots*: he paints the often laughing faces onto a ground of convex surfaces, and imposes the laws of form on them. But also in more recent works, such as the splendid painting of the terrorist Moqtada Al-Sadr "*Moqtada (Censored)*, 2009", a similarly focused and forthright refusal can be felt.

He very consciously divides the canvas into four parts, and instead of building up the painting in a logical way, according to the appropriate principles of painting, he paints segment per segment. In this way the work not only becomes "imperfect" but the aspect of time starts to play a role. One notices, for example, that there are subtle nuances of difference in colour and form between the various segments. Moreover, by simply not painting the last quarter, he is as it were censoring his own image.

Huyghe's refusal goes beyond a purely painterly and medium-based discourse. Where in earlier works one could speak of a search for and a probing of the boundaries of painting, in recent works his dealings with these issues are much lighter.

The search and the insecurity have made way for a greater accuracy that allow the artist to also add a variety of forms and elements to his work. This does not only have as a consequence that his paintings are increasingly becoming installations, but mainly that these installations constantly engage with the reality outside of the image. Thomas Huyghe's work, in other words, is obtaining an increasingly pronounced political dimension, which is less the result of a specific configuration than of the interplay between formal and iconographic choices.

An important element in this is the frames that he uses for his pieces. In his most recent work the frame tends to consist of beige or grey-black imitation marble, a shiny laminate that generally fits in environments dictated by a perceived lack of taste. Here too the artist is aiming at a dual effect. The frames are so prominently present and well finished, that they are attractive, despite themselves. At the same time, in all their artificiality, they are repellent.

Huyghe himself says that he is fascinated by power. How can it be that someone like Mugabe succeeds in dominating a country like Zimbabwe for years? Why is a character like Philippe Dewinter so popular? Wherein resides Madeleine Albright's might? By focusing on the face and literally painting out the inside of the mouth (Board of control, 2009), the emphasis comes to lie very strongly on the eyes and the facial expression. As a viewer, you not only discover the natural charisma of such characters, but the emphasis also comes to lie on the enjoyment of power they emanate and which brought or will bring them to a fall.

The frame in those works has a double function. On the one hand they objectify the painting. You stand outside it as a viewer, or, better still, the characters become isolated from reality and get caught within the painting. Huyghe creates distance. By creating distance he at the same time facilitates insight.

His entire oeuvre functions as a mask that unmask our illusions in a disturbing manner. He confronts us with the fragments of reality that should at the very least move us to question our own position.

Rolf Quaghebeur
September 2009